

## RECULL DE JURISPRUDÈNCIA DELS TRIBUNALS ORDINARIS

**Xavier Urios Aparisi**  
*Cap de l'Assessoria Jurídica*  
*Autoritat Catalana de Protecció de Dades*

**Sumari:** 1. Tribunal Suprem; 1.1. Efectes de la declaració de nul·litat del planejament urbanístic quant a la classificació cadastral dels terrenys afectats (STS del 17 de març de 2025); 1.2. Condemna penal a un alcalde per impedir l'accés a un expedient administratiu a un regidor (STS del 26 de març de 2025); 1.3. Notificació presencial i dos intents vàlids en relació amb la caducitat (STS del 21 de maig de 2025); 1.4. Legitimació d'un regidor per instar la revisió d'ofici d'un acord municipal aprovat amb el seu vot en contra (STS del 17 de juny de 2025); 1.5. Dictamen pericial sense visita a l'immoble (STS del 24 de juny de 2025); 1.6. Omissió de la consulta pública prèvia i l'informe d'impacte de gènere en l'elaboració del planejament urbanístic (STS del 26 de juny de 2025); 1.7. Impossibilitat de desistir d'un procediment selectiu de personal sense seguir el tràmit del procediment de revisió d'ofici dels actes administratius (STS del 26 de juny de 2025); 2. Tribunal Superior de Justícia de Catalunya; 2.1. Ús de vapejadors a les platges (STSJC del 4 de març de 2025); 2.2. Inadmissió del recurs per manca de reclamació prèvia en via administrativa (STSJC del 10 de març de 2025); 2.3. Procediment d'elaboració de plans urbanístics, retorn de l'expedient i aprovació per silenci administratiu (STSJC del 4 de març de 2025); 2.4. Processos selectius i discrecionalitat tècnica (STSJC del 14 d'abril de 2025); 2.5 Valor probatori dels informes emesos pels perïts de l'Administració (STSJC del 6 de maig de 2025); 2.6. Presentació d'un recurs d'alçada mitjançant un operador postal diferent de Correus (STSJC del 8 de maig de 2025); 2.7. Comprovació de valors mitjançant el mètode del dictamen pericial sense visita (STSJC del 13 de maig de 2025); 2.8. Accés a les actes de les reunions d'òrgans col·legiats (STSJC del 14 de maig de 2025); 2.9. Efectes dels documents i actuacions d'un expedient declarat caducat (STSJC del 5 de juny de 2025); 2.10. Suspensió del procediment administratiu (STSJC del 5 de juny de 2025); 2.11. Nul·litat parcial del Decret 91/2024, del 14 de maig, del règim lingüístic del sistema educatiu no universitari (STSJC del 17 de juny de 2025); 2.12. Nul·litat del Reglament d'ordenació de l'activitat de transport urbà discrecional de viatgers amb conductor en vehicles de fins a nou places (STSJC del 23 de juny de 2025); 3. Jutjats contenciosos administratius. 3.1. Incidència de la durada excessiva de les diligències prèvies en el còmput del termini de caducitat (SJCA núm. 15 de Barcelona del 26 de març de 2025); 4. Jutjats socials. 4.1. Incompliment de l'obligació de relacionar-se amb l'Administració per mitjans electrònics (SJS núm. 12 del 9 de maig de 2025).

## 1. TRIBUNAL SUPREM

### 1.1. EFECTES DE LA DECLARACIÓ DE NUL·LITAT DEL PLANEJAMENT URBANÍSTIC QUANT A LA CLASSIFICACIÓ CADASTRAL DELS TERRENYS AFECTATS<sup>1</sup>

La nul·litat del planejament urbanístic suposa el retorn a la situació urbanística d'origen, amb efectes que van més enllà del que és estrictament l'ordenació del règim i ús del sol en un determinat àmbit territorial. En el cas concret de la sentència analitzada, ens trobem amb la impugnació d'unes liquidacions tributàries basades en el valor d'unes finques urbanes que havien de ser considerades rústiques, arran de la declaració de nul·litat del planejament urbanístic.

En primer lloc, la Sentència analitza la qüestió relativa a la qualificació cadastral d'un terreny com a urbà o rústic, la qual s'ha de basar en la realitat física i jurídica d'aquest, recordant que l'Administració ha d'actuar amb diligència per evitar situacions d'injustícia fiscal, i connectant aquest concepte amb un altre que, cada vegada més, utilitzen els Tribunals de Justícia per fonamentar les seves decisions, com és el principi de bona administració. Aquest principi, quant a la seva aplicació al cas concret, exigeix una anàlisi individualitzada de les circumstàncies concurrents, tenint en compte, entre altres factors, la classificació urbanística del terreny, l'existència d'instruments de planejament de desenvolupament, la data de les liquidacions, la fermesa dels actes cadastrals i l'existència de fets sobrevinguts. Sota aquests paràmetres, el Tribunal Suprem entén que la sentència impugnada obviava la situació física i urbanística de les parcel·les de les recurrents, incloses en un àmbit on no s'havia executat cap actuació material, l'ordenació detallada de la qual va ser declarada nul·la de ple dret. A més, arran de la declaració de nul·litat de la reparcel·lació, aquesta és inexistent i, a més, incompatible amb l'ordenació recuperada, havent-se iniciat un procediment de reparcel·lació inversa. La sentència indica que la situació física de les parcel·les era la mateixa que tenien en el moment en el qual varen ser aportades al projecte de reparcel·lació, al haver-se suspès la seva execució com a conseqüència d'unes obres de canalització d'un barranc que no s'havien dut a terme.

D'acord amb aquests criteris, el Tribunal Suprem estima el recurs de cassació i reconeix el dret de les recurrents a que les seves parcel·les siguin valorades com a rústiques, en contra del que havia dut a terme l'Administració, que no estava aplicant els efectes que necessàriament s'havien de derivar de la nul·litat de ple dret de l'instrument urbanístic.

### 1.2. CONDEMNNA PENAL A UN ALCALDE PER IMPEDIR L'ACCÉS A UN EXPEDIENT ADMINISTRATIU A UN REGIDOR<sup>2</sup>

Una de les qüestions que han estat objecte d'un intens debat doctrinal i jurisprudencial ha estat el dret d'accés a la documentació administrativa per part dels regidors en l'exercici de les seves funcions públiques.

1. Sentència del Tribunal Suprem (STS) del 17 de març de 2025 (ECLI: ES:TS:2025:1176).

2. STS del 26 de març de 2025 (ECLI: ES:TS:2025:1211).

Tradicionalment, s'havia considerat que l'accés per part del regidors es regia per la seva normativa específica, la Llei reguladora de les bases de règim local, i que no resultava aplicable el procediment d'accés a la informació pública que es regula a la normativa de transparència, en existir una normativa específica i per aplicació de la Disposició addicional primera apartat 2 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, que preveu l'aplicació supletòria de la normativa de transparència en aquests casos. Aquest criteri va ser qüestionat a nivell jurisprudencial i, arran d'una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya relativa a l'accés a la informació pública en la Diputació de Girona, el Tribunal Suprem es va pronunciar en sentència de 10 de març de 2022 (ECLI: ES:TS:2022:1033), resolent que els regidors podien accedir al procediment de garanties previst a la normativa de transparència, ja que un regidor no pot ser de pitjor condició que un ciutadà. Això ha suposat un increment substancial de les reclamacions en matèria d'accés a la informació pública a l'empara d'aquesta normativa per part dels electes i, al mateix temps, ha suposat la formulació d'una doctrina per part de la Comissió de Garantia d'Accés a la Informació (GAIP) en la qual, resolent reclamacions específiques, s'estan articulant uns criteris aplicables a les controvèrsies que es produeixen.

Però la sentència que analitzem va més enllà encara, en la mesura que analitza la rellevància penal que pot tenir la negativa a donar una determinada informació per part d'un alcalde, a un regidor que la demanava. En aquest cas, la sentència de la Sala Penal del Tribunal Suprem confirma una sentència de l'Audiència Provincial que va condemnar a un alcalde per un delictes per l'exercici dels drets cívics, regulat a l'article 542 del Codi penal. Els fets denunciats eren la negativa de l'alcalde a l'accés a un expedient a una regidora de l'oposició, de manera reiterada.

En primer lloc, la Sentència delimita els punts de la tipificació penal d'aquest delictes, determinant que la conducta típica ha de consistir en una acció d'impediment de l'exercici d'un dret, en la qual s'integra simplement la negativa. A aquests efectes, considera el Tribunal Suprem que és indiferent el mitjà per tal que s'evidenciï la seva idoneïtat amb aquesta finalitat, obstaculitzant i impeding la pretesa actuació del dret (sentències del 22 desembre de 1992, 8 febrer de 1993 i 7 febrer de 1994). En qualsevol cas, recorda el Tribunal Suprem que el Codi penal de 1995 només concep la modalitat dolosa de la comissió delictiva, dol directe de resultat abastador de tots els elements objectius del tipus. Per aquesta raó, la comissió dolosa exigeix que l'impediment es produeixi «sabent», és a dir, amb clara voluntat d'impedir l'exercici dels drets del subjecte passiu que intenta actuar-los. En definitiva, com a primer element, la determinació de la conducta típica consisteix a impedir, amb ple coneixement, l'exercici dels drets cívics, que s'ha d'entendre com destorbar o dificultar la consecució d'un propòsit, això és, crear un obstacle que impossibiliti realment una cosa que es vol; que és, en el cas concret, fer impossible l'exercici d'un dret. Al mateix temps, afegeix el Tribunal Suprem que la conducta d'impedir s'ha d'entendre en sentit ampli, com qualsevol conducta que de fet faci impossible el seu exercici (Sentència del Tribunal Suprem [STS] del 7 febrer de 1994).

Fent referència a la STS del 23 d'octubre de 2001 (núm. 1953/2001), es precisa que amb l'expressió «drets cívics» el legislador vol referir-se als drets polítics, entenent com a tals, no només els estrictes drets de participació en les institucions pròpies de l'organització de l'Estat, sinó tots aquells que es reputen com a fonamentals de la persona, amb empara en la

nostra Constitució a través dels quals tal persona, com a ciutadà, participa en els assumptes de la comunitat. Això es reforça avui davant la consideració que tot i que la secció del Codi on s'ubica l'article 542 comprèn de manera genèrica els delictes contra «altres drets individuals», la rúbrica del capítol es refereix a «drets fonamentals i llibertats públiques», tot això en el marc dels «delictes contra la Constitució». Això implica que la Llei penal s'ha de complementar, doncs, amb el llistat de drets recollits en el text constitucional. Al mateix temps, la menció de «lleis» mantinguda en la norma de l'article 542 del Codi penal s'ha d'entendre com a referida a disposicions legals dictades en desenvolupament dels drets fonamentals. Per aquesta raó, considera el Tribunal Suprem que, entre aquests drets fonamentals que es poden trobar vulnerats per integrar el tipus delictiu, també hi ha aquells que per la seva pròpia naturalesa puguin respondre al mecanisme que la norma penal preveu. Consegüentment, ha de tractar-se de drets o llibertats públiques per a l'exercici de les quals el ciutadà necessiti realitzar una conducta que pugui ser impedita per l'autoritat o funcionari públic.

Després d'una anàlisi teòrica de la interpretació del tipus penal, el Tribunal Suprem se centra en el cas concret, recordant que es va produir una negativa per part de l'alcalde, en diverses ocasions entre 2017 i 2018, malgrat les sol·licituds formals presentades per la regidora i, fins i tot, de la intervenció del Defensor del Poble, qui va emetre una resolució instant l'alcalde a facilitar la documentació. Plantejat així el recurs, el Tribunal Suprem confirma la condemna, ja que considera que els fets provats evidencien una actitud obstruccionista de l'acusat, qui va abusar de la seva posició com a alcalde per a impedir l'accés a l'expedient sol·licitat i que les excuses al·legades per la defensa, com la dificultat per localitzar l'expedient o la falta de mitjans a l'ajuntament, van ser considerades inassumibles i contràries als fets provats.

No podem oblidar que el dret penal es configura com la última ràtio, però no està de més plantejar que, davant de casos reiterats i flagrants de negativa d'accés a la informació, es podria arribar a configurar un tipus penal, en els termes analitzats per la sentència comentada.

### 1.3. NOTIFICACIÓ PRESENCIAL I DOS INTENTS VÀLIDS EN RELACIÓ AMB LA CADUCITAT<sup>3</sup>

La jurisprudència relativa a les notificacions administratives es caracteritza per una extensa casuística que s'articula ordinàriament al voltant d'avaluar si s'ha produït o no una situació d'indefensió material i no merament formal.

Dintre de les diferents incidències que es poden produir en relació amb les notificacions presencials ens trobem amb el supòsit que no s'hagi pogut lliurar, tot i haver-se practicat els dos intents de notificació.

Cal recordar que l'article 40.4 de la Llei 39/2015 regula la qüestió relativa al moment en el qual s'ha d'entendre's produïda la notificació, als efectes d'entendre complimentada l'obligació de notificar dins del termini màxim de durada del procediment, en el qual la previsió legal fa referència a l'intent de notificació degudament acreditat. Aquesta previsió normativa va generar dubtes interpretatius relatius a si havia d'entendre's que feia referència al primer

3. STS del 21 de maig de 2025 (ECLI: ES:TS:2025:2303).

intent de notificació. Així, la STS del 23 de desembre de 2022 (ECLI: ES:TS:2022:4850), en matèria de revocació de subvencions, entenia que s'havia d'estar a la data del primer intent de notificació per aplicar l'article 40.4 de la Llei 39/2015. No obstant això, hi havia igualment pronunciaments judicials que entenien que tots dos intents s'havien de produir abans de l'exhauriment del termini (STS del 6 de febrer de 2019, ECLI: ES:TS:2019:323).

La sentència analitzada desestima el recurs de cassació interposat per un ajuntament contra la sentència del jutjat contenciós administratiu que va declarar la finalització d'un procediment disciplinari per caducitat, al entendre que la notificació debatuda es va realitzar passats els 6 mesos de termini de tramitació, per la qual cosa el procediment s'entén caducat. El Tribunal Suprem reitera la seva doctrina jurisprudencial que assenyalava que s'ha d'entendre complerta l'obligació de notificar a què es refereix l'incís «intent de notificació degudament acreditat» que empra la normativa procedimental, quan es practica el primer i segon intent de notificació en la forma prevista, en cas de notificacions en paper en el domicili de l'interessat i s'haurà d'entendre conclús el procediment administratiu dins del termini màxim que la llei li assigni, si l'intent de notificació es duu a terme dins d'aquest termini, encara que resulti frustrat finalment, i sempre que en quedi deguda constància en l'expedient.

En definitiva, aquesta sentència obliga l'Administració a ser especialment curosa en el compliment de terminis quan s'han de practicar les notificacions presencials, així com en la pràctica dels intents de notificació en termini, en els termes referits abans. Això no exclou que els diferents pronunciaments judicials del Tribunal Suprem no es poden considerar concloents perquè, en definitiva, no es desvinculen del cas concret. Però obliga les administracions públiques a ser especialment curoses a l'hora d'aplicar l'article 42.2 de la Llei 39/2015, per a evitar riscos de caducitat i no apurar els terminis per a notificar presencialment.

#### 1.4. LEGITIMACIÓ D'UN REGIDOR PER INSTAR LA REVISIÓ D'OFICI D'UN ACORD MUNICIPAL APROVAT AMB EL SEU VOT EN CONTRA<sup>4</sup>

Aquesta sentència suposa un canvi de criteri del Tribunal Suprem respecte a pronunciaments anteriors i reconeix que el regidor que va votar en contra de l'acord municipal de referència està legitimat per promoure la revisió d'ofici de l'acte administratiu, tot i que no hagi recorregut en termini, ja que el seu interès legítim deriva de la seva condició de representant popular i de la seva funció de control del correcte funcionament de la corporació local. En aquest sentit, la sentència fonamenta aquest criteri en el fet que, per molt que la revisió hagi estat sol·licitada per un regidor que va votar en contra i que posteriorment no va exercir la impugnació judicial de l'acord, això no és obstacle per a la seva tramitació. La Sala considera que, amb la petició de revisió d'ofici, contribueix a la consecució d'un funcionament ajustat al dret de la corporació local de què forma part, com a mitjà d'aconseguir la satisfacció de les necessitats i aspiracions de la comunitat veïnal.

Una vegada admesa aquesta legitimació, la sentència analitza la qüestió de fons, tant pel que fa als límits de la revisió d'ofici, com des del punt de vista de la rellevància de la mo-

4. STS del 17 de juny de 2025 (ECLI: ES:TS:2025:2746).

dificació contractual de la qual es demana la revisió. En aquest punt, la Sala assenyala que l'existència d'una legitimació per instar la revisió d'un acte administratiu està subjecta als límits legals previstos en els articles 106.3 i 110 de la Llei 39/2015, que permeten inadmetre sol·licituds contràries a la bona fe, l'equitat o que manquin de fonament.

En el cas concret, el Tribunal Suprem considera que concorren els requisits per a la revisió, ja que aquesta havia estat instada en el termini de sis mesos, el qual no és excessiu ni evidència mala fe o abús de dret.

D'altra banda, es tractava d'un acord municipal mitjançant el qual s'havia produït una modificació contractual que tenia naturalesa substancial i es podia considerar rellevant. Als efectes d'avaluar aquesta rellevància, el Tribunal valora punts com la quantia del pressupost —més d'un milió d'euros—, l'extensió temporal de la durada del contracte —de quinze a quaranta anys—, així com la inclusió de noves prestacions significatives, com el canvi de tota la xarxa de canonades del municipi.

Finalment, la Sentència es fonamenta, als efectes d'avaluar la seva procedència, en la jurisprudència del TJUE i la pròpia normativa contractual, que posa especial èmfasi en la publicitat i concurrència que s'ha de predicar de la contractació pública. En concret, fa esment de la STJUE de 13 d'abril de 2010 (rec. C-91/0899), citada per la sentència d'instància, conforme a la qual la transparència i la igualtat de tracte dels licitadors poden portar a exigir que, en el cas de modificacions substancials, s'hagi de procedir, en determinats supòsits, a l'adjudicació d'un nou contracte, tornant a negociar els seus aspectes essencials. La Sentència sosté:

[...] amb la manera de garantir la transparència dels procediments i la igualtat de tracte dels licitadors, les modificacions substancials, introduïdes en les disposicions essencials d'un contracte de concessió de serveis, podrien exigir, en determinats supòsits, l'adjudicació d'un nou contracte de concessió quan presenten característiques substancialment diferents de les de contracte de concessió inicial i, per tant, posen en relleu la voluntat de les parts de tornar a negociar els aspectes essencials d'aquest contracte garantir.

En aquest sentit, el Tribunal Suprem estima el recurs de cassació, anul·la la sentència d'apel·lació i confirma la sentència d'instància que ordena tramitar la revisió d'ofici.

### 1.5. DICTAMEN PERICIAL SENSE VISITA A L'IMMOBLE<sup>5</sup>

El Tribunal Suprem anul·la una valoració realitzada sense visita a l'immoble, en no haver-ne motivat el tècnic la seva impossibilitat o manca de necessitat. En primer lloc, la Sentència reitera la seva doctrina recollida, entre d'altres, a la STS de 4 de juliol de 2023, conforme a la qual no es pot considerar motivada de forma suficient la pericial efectuada quan no s'ha efectuat la visita a l'immoble ni explicat de manera clara i terminant per què no es va fer.

En concret, indica l'Alt Tribunal que la regla sobre l'exigència de comprovació personal i directa no està concebuda per a comoditat dels funcionaris o de l'Administració, ha-

5. STS del 24 de juny de 2025 (ECLI: ES:TS:2025:2874).

vent «de raonar-se individualment i cas per cas, amb justificació racional i suficient, perquè resulta innecessària, de no dur-se a terme, l'obligada visita personal a l'immoble». A més, la Sentència afegeix que la realització de visita exterior, confirmada per la pràctica d'algunes fotografies sense major explicació, no és suficient per enervar la necessitat de visita interior de l'immoble, havent d'explicar i motivar en el seu informe les raons que, en el seu cas, puguin justificar la seva impossibilitat o manca de necessitat. En segon lloc, la Sentència analitza les circumstàncies del cas en concret, de les que sembla inferir-se que el pèrit no rebutja que sigui necessària la visita o inspecció ocular de l'interior de l'immoble, però, malgrat això, es limita a prendre fotografies de l'exterior i procedeix a la seva valoració, presumint un estat de conservació interior «d'acord amb el seu aspecte exterior». Així, el pèrit no exposa cap dada de la qual es pugui inferir que l'obligat impedis la seva entrada, ni tan sols és clar que demanés l'accés a l'interior. En base a aquests dos punts, la sentència entén que es produeix una manca de motivació que no pot ser esmenada per l'òrgan jurisdiccional.

És important destacar que la sentència posa èmfasi en el fet que aquesta forma de procedir no és raonable, ja que (reiterant l'afirmació) «la comoditat de l'Administració a l'hora de gestionar de manera massiva els tributs» (STS del 4 de juliol de 2023, rec. 7756/2021) no pot justificar l'omissió de la bona praxi pericial amb disminució en les garanties de l'obligat tributari.

Finalment, la Sentència fa igualment esment al fet que el mateix TEAC, aplicant la doctrina continguda en la STS de 21 de gener de 2021 (rec. 5352/2019), no havia considerat motivada la valoració en constar que «havent-se tingut accés a la finca general en la qual es troben els immobles, visitant les zones comunes [...] no s'havia visitat l'interior dels habitatges [...]».

Igualment, avalua els termes del dictamen pericial, conforme als quals s'indicava:

[...] no ha estat possible visitar interiorment els immobles (ni l'habitatge ni l'aparcament) per la qual cosa el present informe es realitza sobre la base de les dades obtingudes, considerant una conservació correcta, similar a les característiques i estat de conservació exteriors.

En resum, es tracta d'una sentència que analitza la importància que té la visita o inspecció per part dels tècnics de l'Administració, quan es tracta de la comprovació de valors d'immobles i, pel cas què es consideri que no és necessària, cal acreditar-ne i justificar de manera expressa les raons de manca de necessitat. Sota el risc, com indica la sentència comentada, que es pugui incórrer en un vici de manca de motivació de la comprovació de valors practicada.

#### 1.6. OMISSIÓ DE LA CONSULTA PÚBLICA PRÈVIA I L'INFORME D'IMPACTE DE GÈNERE EN L'ELABORACIÓ DEL PLANEJAMENT URBANÍSTIC<sup>6</sup>

En l'àmbit del planejament urbanístic, en els darrers anys s'havia establert per part del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) una jurisprudència que entenia aplicable a aquests instruments urbanístics les previsions de la normativa de procediment, relatives al

6. STS del 26 de juny de 2025 (ECLI: ES:TS:2025:3032).

procediment d'elaboració de disposicions de caràcter general; en particular, la consulta pública prèvia.

El Tribunal Suprem ha modulats aquesta jurisprudència i, tal com ha fet amb anteriors pronunciaments, revoca la sentència del TSJC que va declarar la nul·litat de la modificació de les normes urbanístiques del pla general metropolità que regulen els aparcaments de Barcelona, perquè no es va dur a terme el tràmit de consulta pública prèvia de l'article 133.1 de la Llei 39/2015. La fonamentació d'aquesta revocació la trobem en la no aplicació d'aquest tràmit a l'elaboració de plans urbanístics. En qualsevol cas, aquesta sentència, pel que fa a aquesta qüestió, no fa sinó reiterar una jurisprudència ja consolidada a l'efecte.

En segon lloc, s'avalua per part del Tribunal Suprem la qüestió relativa a l'omissió de l'informe d'impacte de gènere, reiterant la sentència que només és un tràmit preceptiu del procediment d'elaboració dels plans urbanístics quan ho estableixi la normativa autonòmica, sens perjudici que la perspectiva de gènere s'hagi de tenir en compte en elaborar els plans, amb el corresponent control jurisdiccional d'aquest punt.

En definitiva, indica la sentència que ni la normativa estatal, ni la normativa autonòmica aplicable (extrem sobre el qual el Tribunal Suprem recorda que no s'ha de pronunciar) imposen un tràmit específic a aquests punts.

D'altra banda, remarca que la demanda no concreta quines mesures, decisions o determinacions del pla o de la memòria serien contràries al principi d'igualtat de gènere, ni que afectin la totalitat del pla, raó per la qual desestima igualment el recurs en aquest punt. Així, la part actora hauria d'haver concretat en quina mesura el planejament no tenia en compte la perspectiva de gènere i, per contra, fa unes al·legacions sense concreció sobre la seva falta o la seva contravenció al principi d'igualtat de gènere així com sobre els errors o omissions en les seves determinacions o en el contingut de la memòria. Per aquesta raó, considera que no és suficient per a justificar l'anul·lació del pla si l'al·legació referida a la manca del principi d'igualtat de gènere no es concreta en termes prou precisos i argumentats per a poder deduir-ne raonablement l'efectiva concurrència de la contravenció al·legada (i això, entre altres raons, perquè, en cas contrari, la declaració de nul·litat total i de ple dret del pla atemptaria frontalment contra el principi de proporcionalitat).

En definitiva, el Tribunal Suprem revoca la sentència d'instància, però constata que la mateixa no es va pronunciar sobre altres motius que s'al·legaven en la demanda, que es van deixar sense jutjar arran de l'estimació pels motius anteriors. Per aquesta raó, ordena retrotraure les actuacions perquè el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya dicti una nova sentència que examini els motius d'impugnació no valorats.

#### 1.7. IMPOSSIBILITAT DE DESISTIR D'UN PROCEDIMENT SELECTIU DE PERSONAL SENSE SEGUIR EL TRÀMIT DEL PROCEDIMENT DE REVISIÓ D'OFICI DELS ACTES ADMINISTRATIUS<sup>7</sup>

El procediment de revisió dels actes administratius el trobem recollit als articles 106 i següents de la Llei 39/2015, ja sigui d'ofici o en via de recurs, en els termes i sota els condicio-

7. STS del 26 de juny de 2025 (ECLI: ES:TS:2025:3030).

nant previstos legalment. No obstant aquestes previsions legals, en ocasions l'Administració, per una mal entesa economia processal, adopta decisions que afecten a la validesa d'actes administratius, al marge dels supòsits legalment previstos. Aquest és el cas de la sentència analitzada, la qual té per objecte revisar la Sentència del TSJ que va declarar conforme a dret el desistiment de l'entitat convocant del procediment selectiu en detectar un error en la relació de llocs de treball consistent a no exigir la titulació en dret per al lloc en qüestió.

El recurrent en cassació entenia que el desistiment acordat per l'Administració no es pot fer sense habilitació legal expressa i que l'aprovació de la llista d'admesos materialitza un dret a participar en el procés selectiu que no pot ser vulnerat i que, al mateix temps, s'ha vulnerat el principi de confiança legítima. En definitiva, reclamava la continuació fins a la seva resolució del procediment conforme a les bases aprovades i publicades. Per contra, l'Administració entenia que no és necessària una habilitació legal específica per desistir en procediments iniciats d'ofici, sempre que el desistiment estigui motivat i justificat en l'interès general. Igualment, considerava que l'aprovació de la llista d'admesos no impedeix el desistiment; que es tracta d'una solució excepcional i que, en aquest cas, no s'havia produït l'adjudicació definitiva sinó que es tractava de la llista d'admesos i exclosos i, finalment, que si existien perjudicats, aquests podien ser indemnitzats. I que, en tot cas, l'actuació per raó d'interès públic feia rellevant la titulació exigible per a ocupar la plaça.

El Tribunal Suprem dona la raó al recurrent, anul·lant les sentències anteriors, així com el desistiment acordat. Entén que la llista d'admesos i exclosos en un procediment selectiu no és una simple expectativa, sinó que genera el dret a participar en el procediment selectiu i que, d'acord amb les bases, el recurrent podia participar.

En definitiva, el Tribunal Suprem determina que el desistiment de l'Administració en procediments d'ofici tan sols pot aplicar-se quan existeix una habilitació legal i, en el cas de les bases reguladores d'un procediment de selecció, l'Administració no el podia acordar, sinó que hauria hagut de procedir a l'aplicació del procediment de revisió d'ofici. Així, aquesta sentència interpreta l'article 93 de la Llei 39/2015, que preveu el desistiment de l'Administració, de forma motivada, en els supòsits i amb els requisits previstos per la Llei, entenent que cal sempre una previsió legal expressa que, en l'àmbit sectorial corresponent, habiliti a aquests efectes.

## 2. TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA

### 2.1. ÚS DE VAPEJADORS A LES PLATGES<sup>8</sup>

La sentència analitzada valorava la impugnació, per part d'una associació, de l'ordenança municipal de l'Ajuntament de Barcelona que prohibia l'ús de vapejadors a les platges del municipi i establia sancions pel seu incompliment. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya estima parcialment el recurs i declara nul·les les disposicions relatives a aquests dispositius en considerar que l'Ajuntament no té competències per regular el seu ús en aquest àmbit.

8. Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (STSJC) del 4 de març de 2025.

En els darrers anys, han estat diversos els pronunciaments judicials en els quals, davant la regulació per part de l'Ajuntament de Barcelona d'una determinada activitat, s'analitzava si el consistori tenia competències per dur a terme aquesta regulació o, per contra, s'havia excedit de les seves competències.

L'Ajuntament de Barcelona havia justificat la regulació esmentada en les seves competències i en l'impacte ambiental directe que l'ús d'aquests dispositius implicava, considerant que la regulació es trobava emparada en la Llei 7/2022, del 8 d'abril, de residus i sòls contaminants. Aquest recurs va ser presentat per l'Associació Exfumadors, la qual va apuntar que el consistori s'havia excedit en les seves competències en incloure els vapejadors en la normativa municipal reguladora. Com hem indicat, la sentència estima parcialment el recurs i considera que cap de les àrees d'actuació de l'Ajuntament permeten introduir la prohibició d'ús de vapejadors a les platges, amb les corresponents infraccions i sancions associades al seu incompliment.

D'altra banda, la sentència igualment analitza la Llei 28/2005, del 26 de desembre, de mesures sanitàries davant del tabaquisme i reguladora de la venda, el subministrament, el consum i la publicitat dels productes del tabac, indicant que aquesta norma no prohibeix específicament l'ús de vapejadors en platges. A més, destaca que la normativa estatal diferencia entre els cigarrets tradicionals i els dispositius susceptibles d'alliberar nicotina, limitant el seu consum únicament en espais concrets com centres sanitaris, educatius o transport públic.

Finalment, la sentència indica que no existeix una norma amb rang legal que hagi establert limitacions concretes quant a l'ús d'aquests dispositius susceptibles d'alliberar nicotina a les platges, ni estatal ni autonòmica, raó per la qual entén que no existeix emparament per a la prohibició que implementava l'Ordenança impugnada. En resum, una sentència que analitza la capacitat normativa de l'Ajuntament de Barcelona en l'àmbit objecte de regulació, a l'empara de les previsions legals previstes en la normativa específica i les competències pròpies de l'Ajuntament.

## 2.2. INADMISSIÓ DEL RECURS PER MANCA DE RECLAMACIÓ PRÈVIA EN VIA ADMINISTRATIVA<sup>9</sup>

El caràcter revisor de la jurisdicció contenciosa administrativa implica el control judicial de l'actuació de les administracions públiques, per imperatiu dels articles 103 i 106 de la Constitució espanyola. Això implica l'anàlisi d'adequació a la legalitat d'una actuació administrativa prèvia i, en ocasions, com passa en els procediments de responsabilitat patrimonial, la prèvia reclamació en via administrativa. Sens perjudici del principi antiformalista en el procediment administratiu, això no exclou l'exigència de certs requeriments formals i, en el cas analitzat, suposa que no qualsevol actuació del particular es pot integrar o considerar com una reclamació prèvia.

En el cas analitzat, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya confirma la sentència que va inadmetre el recurs interposat, entre d'altres, contra la Generalitat i l'Autoritat del Transport Metropolità, perquè l'actora no va formular la reclamació de responsabilitat

---

9. STSJC del 10 de març de 2025.

patrimonial en via administrativa. En aquest cas, l'actora havia formulat un requeriment per telèfon a l'asseguradora i posteriorment exerceix l'acció judicial davant les administracions públiques responsables del servei públic.

En primer lloc, la Sentència recorda que les causes d'inadmissibilitat del recurs contenciós administratiu s'han d'interpretar restrictivament, però afirma que el requeriment que l'actora va fer a l'asseguradora per telèfon no complia amb els requisits dels articles 66 i 67 de la Llei 39/2015 i, consegüentment, s'hauria d'haver interposat reclamació prèvia davant de les administracions presumptament responsables, als efectes de la incoació i tramitació del procediment de responsabilitat patrimonial, on s'haurien examinat la concurrència o no dels requisits pel reconeixement de l'existència de responsabilitat patrimonial.

Un altre element que té en compte la sentència és que, en els procediments judicials en els quals es valora l'existència de responsabilitat patrimonial de les administracions públiques, l'asseguradora assumeix la condició processal de codemandada, el que encara fa més evident que la reclamació s'hauria d'haver dirigit a l'Administració assegurada.

Finalment, recorda la sentència que una qüestió diferent és la possibilitat que té l'afectat d'exercir l'acció directa que estableix l'article 76 de la Llei de contracte d'assegurança, però, en aquest cas, la competència per avaluar l'existència de danys i una eventual indemnització s'ha de dirimir davant de la jurisdicció civil. En resum, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya inadmet el recurs i recorda que el requeriment previ davant l'asseguradora no s'hauria d'haver articulat posteriorment davant la jurisdicció contenciós administrativa.

### 2.3. PROCEDIMENT D'ELABORACIÓ DE PLANS URBANÍSTICS, RETORN DE L'EXPEDIENT I APROVACIÓ PER SILENCI ADMINISTRATIU<sup>10</sup>

La Sentència es dicta en l'àmbit del control judicial dels instruments de planejament urbanístic i confirma la desestimació del requeriment previ d'un ajuntament contra l'acord de la Comissió Territorial d'Urbanisme de Girona que li va retornar l'expedient del Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM) a causa de la pèrdua de vigència de la declaració ambiental estratègica.

D'una banda, s'ha de recordar la complexitat procedimental que caracteritza la tramitació d'aquests instruments i, al mateix temps, la importància dels documents que integren aquesta tramitació i que, en definitiva, serveixen de motivació o fonament a les decisions discrecionals que integren el planejament.

Per aquesta raó, no tan sols és important que la tramitació inclogui els documents legalment preceptius, sinó també que aquests siguin vigents. En el cas concret, s'havia produït la pèrdua de vigència de la declaració ambiental estratègica, que l'article 27 de la Llei estatal 21/2013, del 9 de desembre, d'avaluació ambiental, fixa en dos anys i que computa fins a l'adopció o aprovació del pla o programa corresponent en el termini màxim de dos anys des de la seva publicació.

10. STSJc del 4 de març de 2025.

Per aquesta raó, la Sentència analitzada considera ajustat a dret l'acord de la Comissió Territorial d'Urbanisme que va retornar l'expedient en base a aquesta pèrdua de vigència. Considera la sentència que, en aquests casos, no s'aplica la normativa general de procediment administratiu (en concret, l'article 95 sobre la caducitat), atès que la normativa ambiental estableix una regulació o previsió específica, que no és la caducitat, sinó la pèrdua de vigència. D'altra banda, la sentència rebutja que es vulneri el principi de confiança legítima o el de proporcionalitat quan es retorna un expedient que no conté la documentació que hi ha de constar per a l'aprovació de l'instrument de planejament. Finalment, atenent a la manca de la documentació legalment preceptiva, la sentència rebutja igualment que l'aprovació definitiva del POUM s'hagi produït per silenci administratiu d'acord amb l'article 91 del text refós de la Llei d'urbanisme de Catalunya.

#### 2.4. PROCESSOS SELECTIUS I DISCRECIONALITAT TÈCNICA<sup>11</sup>

El control judicial de la discrecionalitat tècnica en els procediments selectius ha estat objecte d'una reiterada jurisprudència que limita les facultats de control de la decisió per comprovar l'existència d'elements reglats i que tan sols habilita a controlar els supòsits en els quals es produeixi un eventual error manifest, sense que els tribunals puguin substituir el contingut dels actes discrecionals quan s'hagi fet una valoració raonada i ajustada a les circumstàncies concretes del cas.

La sentència analitzada inclou la recent jurisprudència dictada en la matèria, el que és d'especial interès a efectes intel·lectuals i, en el cas concret, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya confirma que s'ajusten a dret tant la convocatòria de provisió de dos llocs de treball policials com la seva adjudicació posterior. El que s'analitzava a la sentència era el fet que les bases no establien una baremació concreta, sinó només la puntuació màxima, el que portava a valorar si això determinava una invalidació de les mateixes o, per contra, això restava salvat pel detall posterior d'aquests barems en l'acta de l'òrgan qualificador. Aquesta és una possibilitat admesa per la sentència que, a més, analitza que tant la valoració dels mèrits i capacitats del recurrent com l'avaluació de la memòria i l'entrevista es basen en criteris d'objectivitat i imparcialitat.

En aquest sentit, una sentència que, pel resum jurisprudencial que conté i el criteri que estableix, és d'utilitat per analitzar altres supòsits de procediments de selecció en els quals es produeixin situacions similars, quant a l'actuació del Tribunal de selecció.

#### 2.5. VALOR PROBATORI DELS INFORMES EMESOS PELS PÈRITS DE L'ADMINISTRACIÓ<sup>12</sup>

La jurisprudència ha considerat ordinàriament que els informes emesos pels pèrits de l'Administració gaudeixen d'una força probatòria superior als dictàmens pericials de part,

11. STSJC del 14 d'abril de 2025.

12. STSJC del 6 de maig de 2025.

en la mesura que gaudeixen d'una presumpció d'objectivitat, atenent a que no respondrien estrictament a uns interessos de part, com a conseqüència de l'actuació objectiva i per raons d'interès general predicable de les administracions públiques i del seu personal. No obstant això, la sentència comentada modula aquest criteri.

El cas analitzat era el corresponent a una sentència que declara la nul·litat de la modificació d'un pla urbanístic, analitzant la doctrina sobre la naturalesa i el valor dels informes interns.

D'entrada, recorda que els experts al servei de l'Administració poden actuar com a pèrits i que els seus dictàmens s'han de valorar segons les regles de la crítica sana. I, al marge del referit anteriorment, el que és rellevant d'aquesta sentència és que, a l'hora de valorar aquests informes interns, s'han de realitzar tres apreciacions. En primer lloc, que no és el mateix que un informe que emana de l'Administració es faci valer com a prova en un litigi entre tercers que en un litigi en què sigui part l'Administració, ja que, en aquest segon cas, no gaudeix d'imparcialitat. En segon lloc, no tots els experts es troben en la mateixa situació de dependència respecte a l'òrgan administratiu que ha de decidir (i aquesta situació de dependència serà fonamental a l'hora de valorar la força probatòria dels informes). Finalment, l'existència d'informes que hagin estat elaborats per tècnics no implica que es puguin considerar una prova pericial quan les parts no han pogut demanar explicacions o aclariments i, en aquest cas, s'han de valorar com a documents administratius. En definitiva, una sentència que permet avaluar la força probatòria dels informes tècnics elaborats per l'Administració, d'acord amb els criteris abans referits.

## 2.6. PRESENTACIÓ D'UN RECURS D'ALÇADA MITJANÇANT UN OPERADOR POSTAL DIFERENT DE CORREUS<sup>13</sup>

La pràctica de notificacions administratives mitjançant prestadors de serveis postals ha estat objecte d'una variada casuística, atenent a la condició de prestador de serveis postals universals que té reconeguda la Societat Estatal Correus i Telègrafs, SA. En aquest cas ens trobem amb el supòsit invers, ja que no es tractava d'una notificació administrativa, sinó la presentació d'un escrit per part de l'interessat (en aquest cas, un recurs d'alçada), mitjançant un sistema o plataforma anomenat Notificad@s.

El recurs presentat va entrar en el Registre de la Generalitat quan ja s'havia exhaurit el termini per interposar-lo, i es va inadmetre per extemporani. Interposat recurs contenciós administratiu, el recurrent al·legava que presentar el recurs mitjançant aquesta empresa equivalia a fer-ho en una oficina de correus, ja que, d'acord amb la llibertat d'establiment, la societat estatal Correos y Telégrafos (designada operadora del servei postal universal) s'ha d'equiparar a qualsevol altre operador postal, fins i tot a l'efecte de presentar recursos administratius i judicials.

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya rebutja aquesta pretensió, i remarca que Notificad@s no té autorització per a prestar els serveis d'enviament certificat, inclosos en el

13. STSJC del 8 de maig de 2025.

servei postal universal, i, per tant, la documentació que aporta l'actora no té eficàcia probatòria per a acreditar la data del dipòsit de l'enviament, ni que es va fer dins el termini legal per a interposar el recurs d'alçada.

S'ha de recordar que, d'acord amb el marc normatiu vigent, les notificacions administratives poden ser practicades per l'entitat Societat Estatal Correus i Telègrafs, SA, o per altres empreses prestadores de serveis postals. En qualsevol cas, és important destacar que la Societat Estatal Correus i Telègrafs, SA és l'única entitat que té la presumpció de veracitat, d'acord amb la Llei 43/2010 del sistema postal universal, a la qual, d'acord amb la disposició addicional vuitena, li correspon «El lliurament als ciutadans dels documents expedits per les administracions públiques amb finalitats administratives o de seguretat pública». L'article 22.3 de la Llei 43/2010 indica:

L'actuació de l'operador designat gaudeix de la presumpció de veracitat i certesa en la distribució, lliurament i recepció o rebuig o impossibilitat de lliurament de notificacions d'òrgans administratius i judicials, tant les efectuades per mitjans físics com telemàtics, i sens perjudici de l'aplicació, als diferents supòsits de notificació, del que disposa la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

Així ho ha recordat el Tribunal Suprem, entre d'altres, en la Sentència del 10 de desembre de 2015 (ECLI: ES:TS:2015:5395). D'acord amb aquesta jurisprudència, les administracions públiques poden contractar directament la Societat Estatal Correus i Telègrafs, SA pel procediment negociat previst en la legislació de contractes públics per elegir un licitador que reuneixi aquesta «certesa», si bé no s'exclou la possibilitat que es pugui fer un procediment obert no tan sols amb aquest operador que té reconeguda legalment aquesta certesa, sinó que també podrien concórrer-hi d'altres que tinguin un sistema de constància que permeti, en cas de rebuig o impossibilitat de notificació, provar-ho de manera fefaent amb elements de prova que no siguin una declaració unilateral de l'empresa o el testimoni dels seus empleats.

La disposició addicional primera de la Llei 43/2010 establí un límit de quinze anys a favor de la Societat Estatal Correus i Telègrafs, SA (acabava el 2025) com a operador designat. Aquest període ha estat perllongat cinc anys mitjançant la modificació d'aquesta disposició realitzada per la disposició final única de la 6/2025, del 28 de juliol, de modificació de la Llei 19/1994, del 6 de juliol, de modificació del règim econòmic i fiscal de Canàries, per a la regulació de les inversions en elements patrimonials afectes a l'activitat d'arrendament d'habitatge en les illes Canàries.

En resum, amb aquest canvi normatiu, la Societat Estatal Correus i Telègrafs, SA continua tenint aquesta condició d'operador designat per prestar el servei postal universal, el que és aplicable per a les notificacions administratives, en els termes abans referits. Però també suposa que la presentació, per part dels interessats, de sol·licituds, escrits o comunicacions per mitjans diferents als previstos a l'article 16.4 de la Llei 39/2015 (entre els quals es fa referència a les oficines de correus, en la forma reglamentàriament establerta; es a dir, les gestionades per la Societat Estatal Correus i Telègrafs, SA), poden plantejar problemes d'acreditació de la seva

presentació, com ha passat amb la sentència comentada i la inadmissibilitat per extemporani del recurs d'alçada presentat i la confirmació judicial d'aquella.

## 2.7. COMPROVACIÓ DE VALORS MITJANÇANT EL MÈTODE DEL DICTAMEN PERICIAL SENSE VISITA<sup>14</sup>

Aquesta sentència s'ha de posar en connexió amb la Sentència del Tribunal Suprem comentada més amunt (STS 24 de juny de 2025, ECLI: ES:TS:2025:2874), ja que en tots dos casos s'avaluen les facultats que tenen els pèrits de l'Administració a l'hora de realitzar comprovacions de valors d'immobles i, en concret, la rellevància que la manca de visita a l'immoble pot tenir, quant a la comprovació realitzada.

En aquesta sentència es revoca la resolució del Tribunal Econòmic Administratiu Regional de Catalunya (TEARC), que va anul·lar la liquidació derivada d'un procediment de comprovació limitada amb comprovació de valors de dos immobles adquirits mitjançant una herència i va ordenar la retroacció de les actuacions. La resolució del TEARC havia anul·lat la comprovació de valors dels immobles, ja que aquesta no es va fer segons la doctrina del Tribunal Suprem, perquè el pèrit de l'Administració no es va personar en els immobles que s'havien de valorar, ni es va justificar per què no era necessària aquesta visita, el que suposava que concorria una manca de motivació. No obstant això, la sentència judicial va més enllà, en entendre que no era procedent ordenar la retroacció de les actuacions, atès que no es tracta d'un vici procedimental, sinó substantiu, ja que la manca de motivació és constitutiva d'un vici d'anul·labilitat i, a més, l'actora en cap moment havia sol·licitat la retroacció de les actuacions.

En definitiva, des del punt de vista pràctic, és rellevant que, en el cas de comprovació de valors d'immobles, s'efectuï la corresponent visita per comprovar les condicions de la finca, als efectes de realitzar la corresponent valoració o, cas contrari, es justifiqui la manca de necessitat de la mateixa, tal com analitza la sentència del Tribunal Suprem ja comentada.

## 2.8. ACCÉS A LES ACTES DE LES REUNIONS D'ÒRGANS COL·LEGIATS<sup>15</sup>

En aquesta sentència s'avalua la conformitat a dret d'una resolució de la Comissió de Garantia d'Accés a la Informació (GAIP) que va declarar el dret de la persona reclamant a obtenir una còpia de les actes de la comissió de farmàcia i terapèutica de diversos hospitals, suprimint les dades identificatives de les persones que van intervenir en les deliberacions. La sentència confirma la resolució de la GAIP impugnada, invocant la jurisprudència sobre el dret a conèixer les actes de les reunions d'òrgans col·legiats i establint que, si bé es pot distingir entre les actes (que inclouen informació sobre el desenvolupament de la sessió) i els acords (que reflecteixen la decisió adoptada i la seva motivació), aquesta distinció no afecta

14. STSJC del 13 de maig de 2025.

15. STSJC del 14 de maig de 2025.

necessàriament el dret d'accés, ja que la Llei 40/2015 no inclou en el contingut mínim necessari de les actes les deliberacions íntegres ni les opinions de cada membre, sinó només els punts principals de les deliberacions i els acords adoptats, i aquest contingut mínim no pot quedar emparat per la garantia de confidencialitat de la deliberació.

En definitiva, la sentència entén que el principi de confidencialitat no empara no donar accés a aquest contingut mínim, afegint que, al marge d'aquest contingut mínim necessari, existeixen altres continguts que es poden incorporar a l'acta, com els que es deriven de l'enregistrament de la sessió. En relació amb aquest contingut, el qual no forma part del contingut necessari, la sentència afegeix que aquesta circumstància no exclou que aquesta informació no sigui pública i, consegüentment, pugui ser accessible, d'acord amb la normativa de transparència. En resum, una sentència que fixa criteri en relació a l'accés al contingut de les sessions dels òrgans col·legiats, en els termes abans exposats.

## 2.9. EFECTES DELS DOCUMENTS I LES ACTUACIONS D'UN EXPEDIENT DECLARAT CADUCAT<sup>16</sup>

La sentència tracta els efectes que es deriven dels documents i actuacions que formen part d'un expedient caducat. Ja sabem que la caducitat de l'expedient, en els cas dels procediments sancionadors o de gravamen, no impedeix l'inici d'un nou procediment, sempre que no hagin prescrit les infraccions o els fets que motivarien una nova tramitació. Així es preveu expressament a l'article 95.3 de la Llei 39/2015, quan indica que, en els casos en què sigui possible la iniciació d'un nou procediment per no haver-se produït la prescripció, podran incorporar-se a aquest els actes i tràmits el contingut dels quals s'hagués mantingut igual de no haver-se produït la caducitat. En tot cas, en el nou procediment s'hauran d'emplenar els tràmits d'al·legacions, proposició de prova i audiència a l'interessat. D'acord amb aquesta previsió legal, hi ha una sèrie de tràmits que s'han de respectar, però, a més, ha de produir-se una actuació per part de l'instructor d'incorporació dels actes o tràmits que, derivats del procediment anterior, es mantinguin, o, en cas contrari, s'han de tornar a practicar els mateixos.

Aquest és el cas de la sentència comentada, en què el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya anul·la la resolució que va revocar parcialment una subvenció del Servei d'Ocupació de Catalunya, perquè considera que no està prou motivada. La manca de motivació la fonamenta la sentència en el fet que, tot i que la resolució impugnada fa una exposició àmplia de fets i fonaments jurídics, no permet concloure quin és l'incompliment o omissió exacta que es retreu a l'apel·lant, atès que es limita a tractar gairebé exclusivament la qüestió de la prescripció i a citar tot un seguit de normativa sense fer cap indicació concreta de la causa, el fet o la conducta que en motiva l'aplicació al cas.

Com a defensa de l'acte impugnat, l'Administració al·legava que l'actora no havia patit indefensió, perquè la causa de la revocació era la mateixa que la d'un procediment anterior de revocació que havia caducat. No obstant això, el Tribunal recorda la jurisprudència sobre els efectes dels documents i actuacions d'un expedient declarat caducat, segons la qual en el

16. STSJC del 5 de juny de 2025.

segon expedient de revocació s'han de tornar a practicar les mateixes actuacions del primer, la qual cosa no consta que s'hagi fet, ni tampoc que les actuacions del primer expedient caducat s'hagin incorporat al segon.

En resum, aquesta sentència analitza els efectes que, en termes de motivació i com a conseqüència de l'obertura d'un nou procediment —en aquest cas de revocació de subvencions— es deriven de la manca de compliment dels requeriments quant a les garanties i tràmits que s'han d'aplicar al nou procediment. Aquesta jurisprudència seria igualment traslladable a l'àmbit dels procediments sancionadors, atenent a l'especial naturalesa que els caracteritza, entroncada amb els principis i garanties del procediment penal (sens perjudici de les particularitats que li són pròpies).

## 2.10. SUSPENSIÓ DEL PROCEDIMENT ADMINISTRATIU<sup>17</sup>

El procediment administratiu es troba sotmès al compliment de terminis i, en el cas de procediments iniciats a sol·licitud de l'interessat, el transcurs del termini per a resoldre i notificar determina l'aplicació del silenci administratiu, ja sigui positiu o negatiu, en els termes previstos legalment. La Llei 39/2015 regula en l'article 22.1 els supòsits que permeten suspendre el termini per resoldre i, en particular, la lletra *a* fa referència al fet que el termini queda suspès quan s'hagi de requerir a qualsevol interessat per a l'esmena de deficiències o l'aportació de documents i altres elements de judici necessaris, pel temps que hi hagi entre la notificació del requeriment i el seu compliment efectiu pel destinatari, o, si no n'hi ha, pel termini concedit.

La Sentència aplica aquesta previsió legal i, en relació amb una sol·licitud de títol de família nombrosa amb silenci positiu, anul·la la resolució que va denegar la renovació del títol de família nombrosa que havia sol·licitat el recurrent. El recurrent plantejava que l'Administració no va dictar la resolució dins del termini legal de sis mesos, per la qual cosa es va produir el silenci positiu, mentre que l'Administració argumentava que el termini per resoldre no s'havia exhaurit, perquè, d'acord amb l'article 22.1*a* de la Llei 39/2015 el termini havia quedat suspès durant el temps que l'interessat va trigar a aportar la documentació que l'Administració li va reclamar.

La importància d'aquesta sentència radica en el fet que la Sala declara que no consta que l'Administració acordés suspendre el termini per resoldre, i que, en els supòsits de l'article 22.1 de la Llei 39/2015 (a diferència dels de l'article 22.2) la suspensió del termini no és automàtica, sinó que només té lloc si l'Administració ho estableix expressament, tal com ha declarat la jurisprudència. En conseqüència, conclou que es va produir el silenci administratiu positiu.

17. STSJC del 5 de juny de 2025.

## 2.11. NUL·LITAT PARCIAL DEL DECRET 91/2014, DEL 14 DE MAIG, DEL RÈGIM LINGÜÍSTIC DEL SISTEMA EDUCATIU NO UNIVERSITARI<sup>18</sup>

En els darrers anys s'han dictat per part del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya diferents sentències en les quals s'analitza el règim lingüístic del sistema educatiu, quant a la presència del castellà. En la sentència indicada, el Tribunal declara nuls alguns articles del Decret 91/2014, del 14 de maig, del règim lingüístic del sistema educatiu no universitari. Prèviament s'analitzava la pretensió de nul·litat total del Decret, atès que havia estat aprovat per un govern en funcions, si bé la Sala entén que hi concorrien raons d'urgència i interès general que justificaven aprovar-lo abans de l'inici del curs, d'acord amb l'article 27 de la Llei 13/2008, raó per la qual considera que concorrien els pressupòsits habilitants d'urgència i interès general. Tot seguit, recull la doctrina del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i del Tribunal Constitucional (STC 34/2023 i STC 49/2023) en matèria lingüística, i remarca que el model de la legislació catalana i la legislació que l'empara (el Decret llei 6/2022 i la Llei 8/2022) no desplaça completament el castellà, en tant que en preveu l'ús educatiu i curricular i en garanteix el domini a la fi de l'ensenyament obligatori. Cal tenir present que les dues normes abans esmentades estan pendents de pronunciament per part del Tribunal Constitucional.

Partint d'això, examina els articles del Decret que estableixen que el català és la llengua normalment utilitzada com a vehicular i d'aprenentatge en el sistema educatiu, i conclou que el fet de no esmentar el castellà com a llengua vehicular en l'ensenyament no garanteix la presència adequada d'aquesta llengua, ni que hi hagi instruments de control i avaluació que permetin que tot l'alumnat dels centres públics i concertats assoleixi la competència de comunicació lingüística que estableix la llei a la fi de cada etapa educativa. Per tant, entén que aquests preceptes no estableixen una presència raonable del castellà en l'ensenyament, sinó una situació de desequilibri a favor del català, i que vulneren els articles 3, 14 i 27 de la Constitució, raó per la qual estima parcialment el Decret i en declara nuls determinats articles.

## 2.12. NUL·LITAT DEL REGLAMENT D'ORDENACIÓ DE L'ACTIVITAT DE TRANSPORT URBÀ DISCRECIONAL DE VIATGERS AMB CONDUCTOR EN VEHICLES DE FINS A NOU PLACES<sup>19</sup>

Aquesta sentència anul·la l'acord de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB), del 26 de juny de 2018, que va aprovar el Reglament d'ordenació de l'activitat de transport urbà discrecional de viatgers amb conductor en vehicles de fins a nou places. L'Administració al·legava la pèrdua d'objecte del recurs, perquè el reglament va ser derogat per un altre de posterior, del 21 de maig de 2019. Tanmateix, d'acord amb la jurisprudència, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya conclou que el reglament no ha exhaurit els efectes, perquè encara s'aplica a molts supòsits que es troben *sub iudice* ja que era la norma vigent quan es va sol·lici-

18. STSJC del 17 de juny de 2025.

19. STSJC del 23 de juny de 2025.

tar l'autorització. En conseqüència, examina el fons de l'assumpte i, després de contextualitzar la problemàtica entorn de l'activitat de transport de viatgers per vehicles de transport amb conductor (VTC) i taxis, conclou que l'AMB no era competent per dictar aquest reglament, atès que la Llei 31/2010 no li atribueix cap facultat per aprovar una regulació addicional sobre VTC. De la mateixa manera, la sentència conclou que les competències sobre ordenació i intervenció administrativa del servei de taxi que la llei atribueix a l'AMB tampoc li habilitarien a aprovar aquesta normativa.

En definitiva, una sentència que analitza les facultats de les entitats locals, en aquest cas l'AMB, per aprovar regulacions en l'exercici de les seves competències, en aquest cas en el sector de les VTC, i sense que es pugui obviar la necessària habilitació legal que aquesta competència normativa exigeix.

### 3. JUTJATS CONTENCIOSOS ADMINISTRATIUS

#### 3.1. INCIDÈNCIA DE LA DURADA EXCESSIVA DE LES DILIGÈNCIES PRÈVIES EN EL CÒMPUT DEL TERMINI DE CADUCITAT <sup>20</sup>

La normativa de procediment administratiu de l'àmbit sancionador permet la possibilitat d'obrir unes diligències prèvies o informació prèvia als efectes de determinar si procedeix o no l'apertura d'un procediment sancionador, i determinar els presumptes responsables. En aquest sentit, la sentència recorda la jurisprudència sobre la naturalesa de les diligències prèvies, que té la finalitat de comprovar si hi ha prou indicis per incoar un expedient sancionador. Aquestes diligències prèvies no són estrictament un procediment sotmès a termini de caducitat, però la sentència recorda que han de durar el temps estrictament necessari per a assolir aquest objectiu.

Amb la posterior obertura del procediment sancionador, la sentència avalua la durada que varen tenir les diligències prèvies i anul·la la sanció imposada per la caducitat del procediment, atès que considera excessiva la demora per incoar l'expedient sancionador després de la finalització de les diligències prèvies (vint mesos). A partir d'aquesta premissa, la Sentència recorda que, si bé el termini de caducitat es computa des de l'acord d'inici del procediment, quan la durada de les diligències prèvies és excessiva, es pot apreciar la caducitat per analogia.

En definitiva, la Sentència es fonamenta en l'aplicació de la caducitat per analogia, en els termes abans referits, sens perjudici que, singularitzant les circumstàncies del cas en concret, constata que l'acord d'incoació es basava en l'informe del personal inspector, que ja recollia els fets i la infracció, de manera que la demora en l'inici del procediment no estava justificada. En resum, una sentència que s'ha de tenir en compte pel que fa a la durada de les actuacions prèvies a l'inici d'un procediment administratiu que, per molt que no estiguin sotmeses a termini, no suposa que es puguin perllongar en el temps de manera indefinida.

20. Sentència del Jutjat Contenciós Administratiu (SJCA) núm. 15 de Barcelona del 26 de març de 2025.

## 4. JUTJATS SOCIALS

### 4.1. INCOMPLIMENT DE L'OBLIGACIÓ DE RELACIONAR-SE AMB L'ADMINISTRACIÓ PER MITJANS ELECTRÒNICS<sup>21</sup>

Un dels elements més rellevants de la reforma que va suposar la Llei 39/2015 va ser el substancial increment dels obligats a tramitar electrònicament, i que s'articula en els apartats 2 i 3 de l'article 14 de dita Llei. Paral·lelament, l'obligatorietat de la tramitació electrònica i els efectes de la manca de presentació d'una sol·licitud per mitjans electrònics per part dels obligats es recollia a l'article 68.4, en relació amb els efectes temporals a considerar una vegada es realitzava l'esmena de la presentació. La previsió legal indica, en els seus termes literals, que la presentació s'entendrà realitzada en el moment en que es faci l'esmena, si bé aquesta interpretació ha estat modulada per la jurisprudència del Tribunal Suprem que, en sentència de 1 de juliol de 2021 (ECLI: ES:TS:2021:2747), va entendre que aquesta previsió anava en contra del principi antiformalista i considerava que, una vegada realitzada l'esmena electrònica, s'entenia presentat l'escrit en el moment en el qual s'havia formulat la sol·licitud inicial. La mateixa sentència modulava que aquesta previsió no era aplicable als recursos administratius, si bé la sentència comentada (en aquest cas de la jurisdicció social), s'aparta d'aquesta interpretació.

Aquesta sentència anul·la la inadmissió del recurs d'alçada interposat contra una resolució sancionadora. L'actora, tot i ser un subjecte obligat a relacionar-se electrònicament amb l'Administració, va presentar el recurs en paper (en una oficina de correus) l'últim dia del termini. L'Administració el va incorporar al registre electrònic i el va digitalitzar tres dies després de rebre'l en paper. El Jutjat exposa que la llei no regula els efectes que té, amb caràcter general, el fet de no presentar un escrit electrònicament, sinó només en els procediments que s'inicien mitjançant la sol·licitud de la persona interessada, supòsit en què l'article 68.4 de la Llei 39/2015 estableix que cal requerir l'esmena mitjançant la presentació electrònica i que la sol·licitud es considera presentada en el moment de l'esmena. Tanmateix, afirma que aquesta regla no es pot extrapolar a altres supòsits, sinó que cal atènyer-se a les circumstàncies del cas concret.

En aquest cas, valora, entre altres fets, que l'empresa havia presentat al·legacions en paper i l'Administració no li havia fet cap advertiment, i que el peu de recurs no indicava que l'única forma vàlida de presentació era l'electrònica.

En resum, tal com hem indicat, una sentència que modula la jurisprudència abans referida però que, atenent a les circumstàncies del cas en concret (l'actuació prèvia de l'Administració i la manca de referència en el peu de recurs) es fonamenta en el principi de confiança legítima, als efectes d'admetre que el recurs havia estat interposat en termini.

---

21. Sentència del Jutjat Social (SJS) núm. 12 del 9 de maig de 2025.